

Văn Bình hôn nhẹ vào mái tóc thơm ngát của nàng :

— Thôi, em đừng khen nữa. Em thưởng cho anh thì hơn.

Nàng nguyệt yếu :

— Không.

Nàng định nói thêm, song tiếng động bên trên làm nàng ngưng bật. Hiểu ý, chàng đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho nàng. Hai người tới núp dưới cầu thang.

Một bóng đàn ông lực lưỡng hiện ra ở miệng hầm. Khối thịt bộ pháp của hắn thấp thoáng trên nền gạch đá trắng toát. Văn Bình nhận ra một trong 4 vệ sĩ của Simun. Chàng bốt lo ngại: bọn bị thịt này chưa phải là đối thủ của chàng.

Tên bộ pháp dậm chân thình thịch trên bực thang gỗ. Bước hết 13 bực thang gỗ, hắn đứng lại. Còn 13 bực thang xi-măng nữa. Có lẽ khứu giác của hắn vừa đánh hơi thấy diêm bắt tường. Song Văn Bình không cho hắn có thời giờ đề phòng nữa.

Chàng vụt đứng dậy, túm lấy cổ chân hắn. Hắn vùng ra, miệng kêu thốt thạch :

— Trời ơi, ông Simun.

Văn Bình giật mình. Hắn ngã nhào, mặt vấp vào nền thang xi-măng, máu tuôn xối xả. Tuy nhiên, hắn còn tỉnh, chưa bị mê man. Như máy, hắn đặt tay vào thắt lưng, định rút súng. Văn Bình đá mạnh vào hông hắn. Hắn hự một tiếng rồi nằm dài trên sàn hầm nhẵn thín và bóng loáng.

Nhanh như điện, Văn Bình vục xác Simun lên vai. Quỳnh Loan cầm súng dẫn đường. Hai người

trèo cầu thang lên trên.

May thay, bên trên không có ai. Chắc hẳn nhân viên của Simun đang chờ t ong căn phòng bí mật sau sân nhảy. Tên bộ pháp vừa tắt thở có lẽ được Simun sai gác ở miệng hầm. Thấy chủ mất hút bên dưới, hắn mò xuống xem đồng tình thì gặp Văn Bình và mất mạng.

Quỳnh Loan thoát ra ngoài hành lang.

Đèn điện đã được tắt ngúm. Tiếng kèn trống âm ỹ từ vũ trường phía trước vọng lại. Giữa cảnh du hí ồn ào cực độ này, súng tiêu liên nổ hàng loạt cũng không ai nghe tiếng.

Trong chớp mắt, hai người ra đến vườn chuối. Văn Bình mở cửa xe hơi, ném thi thể còn nóng hổi của Simun vào trong, rồi thở phào ra. Quỳnh Loan hỏi, giọng lo lắng :

— Anh mệt ư ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không. Anh chỉ thêm hút Salem.

Mặt Quỳnh Loan bỗng hỏi cau :

— Hừ, anh lại sắp nói thêm là hút Salem mà có rượu huyết-ky thì tuyệt.

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng :

— Hút thuốc Salem và uống rượu huyết-ky có gì hai đầu mà em đề bieu.

Nàng nhún vai :

— Em đâu dám.

— Khi quá, em cứ giận hờn mãi. Công việc chưa xong, hai đứa mình ki ông biết sống chết ra sao mà em chỉ nghĩ đến dẫn vật, xấu xí anh thôi.

— Thà chết còn hơn. Anh không phải là đàn bà như em nên không thể hiểu nổi. Đa yêu à, em

không muốn người kỳ nghĩ đến kẻ khác. Em không muốn anh trở lại cuộc sống bê tha. Anh hút thuốc Salem, và uống rượu huyết-ky, em không cấm. Song em yêu cầu anh hạn chế lại. Ngày nay, anh đốt gần hết 4 gói Salem, vẫn chưa đủ r ?

— Trời ! Té ra em đếm cần thận.

— Nhất cử nhất động của anh đều được em ghé mắt theo dõi. Không những biết anh hút gần hết 4 gói Salem, em còn biết thêm anh uống hơn một chai huyết-ky, loại giấy đen. Anh định tạt từ bằng khói và rượu hay sao ?

— Vâng, anh xin chừa.

— Vẫn chưa đủ. Lệ thường, uống rượu say anh la cà khắp nơi, nơi nào có đàn bà đẹp là anh mò vào.

— Bậy nào.

— Đừng đánh trống lảng. Em biết hết. Em đã đọc hồ sơ của anh trong văn phòng Nguyên Hương. Từ nay, anh phải chừa đi.

Văn Bình dành thở dài :

— Vâng, anh chịu thua.

Một chiếc Mercedes kiểu 220 sơn đen chạy qua, dừng lại gần vũ trường. Chiếc xe này là cứu tinh của chàng. Vì Quỳnh Loan phải nín bật mặc dầu nàng muốn nói nữa. Nếu có cơ hội, nàng sẽ ngồi đèn sáng để dạy nghiêng chàng cho thỏa thích.

Vội vàng, chàng dúi dúi tài :

— Họ đến rồi kia.

Song Quỳnh Loan vẫn dai như đĩa dúi :

— Anh phải cam kết với em.

Văn Bình lại thở dài :

— Cam kết rồi, em còn đòi anh cam kết mấy

chọc lẫn nữa. Nay em, họ đến rồi. Sáng mai, công việc xong xuôi, em hành hạ đến đâu anh cũng chịu. Giờ đây, còn nhiệm vụ quan trọng . . .

— Kế hoạch của anh ra sao ?

— Em chờ anh một phút.

Văn Bình nâng ống viễn kính hồng ngoại tuyền lên mắt. Qua màn tối dày đặc, chàng thấy rõ như ban ngày. Chiếc Mercedes vừa đậu lại, cửa sau đã được mở ra, một bóng người quen thuộc bước xuống.

Thiếu tướng Sulivong, chỉ huy điệp báo của quân lực hoàng gia. Sulivong mặc thường phục, sơ mi chim cò hở ngoài quần, miệng phì phèo điếu xì gà to tướng. Cùng xuống với Sulivong là một quân nhân cầm súng tiểu liên.

Một chiếc Mercedes 220 khác từ đường hẻm chạy ra, đậu cách xe của Sulivong 2 thước. Quỳnh Loan hích cùi tay vào ngực Văn Bình :

— Họ làm gì thế ?

Chàng mỉm cười :

— Nhận thùng độc được.

— Mình cần ra mặt chưa ?

Chưa.

Sulivong tiến lại cái xe hơi mới đến, rồi thò đầu qua cửa, dường như nói chuyện với tài xế. Sulivong xây lưng về phía Văn Bình, nếu không chàng có thể hiểu lõm bõm được nội dung cuộc đối thoại, nhờ phương pháp đọc trên môi. Và lại, chàng đã biết rõ gần hết. Chàng chỉ cần chờ màn chót rồi xuất hiện, đánh ván bài chót.

Từ xe hơi thứ nhì, hai người đàn ông lực lưỡng bước xuống rồi biến vào con đường nhỏ dẫn vào

vũ trường.

10 phút sau, họ trở ra, khênh theo một cái thùng vuông. Nhìn thấy Văn Bình làm bầm :

— Hừ, họ khỏe thật !

Quỳnh Loan véo vào bắp thịt chàng :

— Anh nói sao ?

Hơi thở thơm tho của nàng tạt vào mũi chàng. Chàng muốn kéo nàng vào lòng, hôn ti tít, dài vào đôi má hé mở, song cố kềm hãm dục vọng. Chàng vội đáp :

— Anh nói họ khỏe thật. Cái thùng thép nặng gần một tạ rưỡi mà 2 người khuân nhẹ như bông. Trông cách đi đứng, anh đoán họ là đồ vật. Đêm nay, chúng mình sẽ vất vả lắm.

Cái thùng được đặt vào « cốp » xe hơi của thiếu tướng Sulivông. 3 phút sau, mỗi xe đi một ngã.

Quỳnh Loan hỏi Văn Bình :

— Mình sẽ theo xe nào ?

Chàng hỏi ngược lại :

— Đặt vào địa vị em, em sẽ theo xe nào ?

Nàng nhún vai :

— Em không biết. Mưu lược của anh hơn em một trời, một vực. Tuy nhiên, nếu anh hỏi ý kiến, em sẽ đề nghị theo cái xe thứ nhì. Vì theo thiếu tướng Sulivông vô ích. Sulivông chở thùng độc dược về bộ tổng tham mưu giao cho quân đội cất giữ để mai sớm trả lại Công ty Dược phẩm Thần tiên.

Văn Bình cười :

— Ông thầy tướng số đoán sai rồi. Anh định lái theo xe hơi của Sulivông.

— Vì sao ?

— Rồi em sẽ biết.

— Hừ, đối với em anh cũng bí mật.

— Anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên thích thú.

Văn Bình mở đèn ma rơ. Dưới trời đêm mù mịt, chàng lẳng lẳng phóng theo chiếc Mercedes cực mạnh của Sulivông. Xe hơi trước vặn đèn hậu nên Văn Bình rượt theo dễ dàng. Gió khuya thổi phàn phật qua cửa xe, nhiều sợi tóc mềm mượt của Quỳnh Loan dính vào mặt chàng.

Đột nhiên, nàng hỏi chàng :

— Anh sợ Quốc tế Đặc vụ phục kích Sulivông đoạt lại thùng độc dược phải không ?

Chàng lắc đầu :

— Không.

Gọng nàng dầy vẻ sùng sốt :

— Vậy anh đi theo làm gì ?

— Rồi em sẽ biết.

— Hừ, em không phải là bà phù-thủy.

— Em làm rồi. Em chính là bà phù thủy cao tay nhất của ban Biệt Vụ. Phép màu kỳ lạ của em đã quật ngã được anh.

— Đừng ồm ồm, Anh lẳng nhăng với ai thì chết với em.

Xe hơi của thiếu tướng Sulivông dừng trước một tòa nhà rộng. Quỳnh Loan gạt mình :

— Khờ quá, em bảo, anh không nghe. Đây là trụ sở Phòng Nhì của bộ Tổng tham mưu. Tướng Sulivông mang thùng độc dược đến cất. Rồi mình rượt theo vô ích. Nếu anh đừng tự phụ...

Chàng gạt gù, giọng bí mật :

Rồi em sẽ biết.

Quýnh Loan gắt :

— Từ nãy đến giờ, anh đã ba lần hăm dọa là em sẽ biết. Vàng, sớm muộn, em sẽ biết. Nhưng thưa anh, em sẽ biết cái gì ?

— Biết những điều em muốn biết.

Quýnh Loan nhìn ra chỗ khác, về mặt hăm hức. Bỗng nàng niu lấy áo chàng :

— Kia anh.

Linh tinh dẫn bà báo nàng một việc khác thường. Văn Bình chưa kịp đáp thì hai bên đường đèn pha chiếu sáng tực vào cửa xe. Kèm theo tiếng nói oang oang :

— Yêu cầu ông bà xuống xe.

Văn Bình bị rơi vào ổ phục kích, dằng như Quýnh Loan tiên đoán. Càng khựng người trong một giây đồng hồ. Tuy nhiên, da mặt chàng vẫn bình thản như không hề xảy ra chuyện gì quan trọng. Nhìn chàng, người ta tưởng là người từ trên cung trăng rơi xuống, đầu óc đầy thơ và mộng không lưu tâm đến thực tế phũ phàng.

Quýnh Loan ghé vào tai chàng :

— Em mang sẵn lựu đạn sa mủ. Anh cúi xuống mở máy để em ném ra ngoài.

Văn Bình thản nhiên mở cửa xe :

— Không sao. Chúng mình cứ nghe lời họ. Xen này không được ghi trong vở kịch, nhưng cũng không sao.

Nàng lại hừ — tiếng hừ cổ hữu của rặng :

— Hừ, lúc này mà anh còn tự phụ.

Quýnh Loan giữ Văn Bình lại không kịp nữa. Chàng đã đặt chân xuống đường. Bất đắc dĩ nàng phải bước xuống theo. Hai người được đón tiếp

bằng một họng súng tiêu liên Tiệp khắc. Một quân nhân Lào đội mũ sắt từ vệ đường trước mặt đứng đây. Thì ra y núp sẵn trong hố cá nhân, đợi xe hơi của hai người đậu lại rồi xuất hiện.

Ủy ban tiếp đón không gồm một khẩu tiêu liên lẻ loi mà là 2, 4, 6, toàn là quân nhân đội mũ sắt, vây kín hai người vào giữa. Người đi đầu đeo lon trung úy, nghiêng đầu thi lễ :

— Chào ông.

Văn Bình cũng nghiêng đầu :

— Không dám. Tại sao trung úy lại chặn tôi ở đây ?

Viên trung úy cười nụ :

— Thưa, tôi không biết. Lệnh trên dặn chúng tôi giữ ông bà lại và mời vào trong văn phòng.

— Văn phòng ?

— Vàng. Văn phòng của thiếu tướng Sulivông.

Văn Bình hất hàm :

— Mời trung úy dẫn đường.

Hai người đi qua một cánh cổng lớn vào sân. Linh núp sau lỗ cốt bằng bao cát chĩa súng cầm lưới lê ra ngoài. Đèn trong sân sáng rực. Viên trung úy mời chàng vào phòng khách, một căn phòng rộng trang trí bằng đồ gỗ tối tân. Hắn kéo ghế, giọng lễ độ :

— Xin mời ông bà ngồi.

Quýnh Loan cất tiếng :

— Trung úy đưa chúng tôi vào đây có chuyện gì ?

Hắn đáp, giọng ngọt ngào :

— Đề gặp thiếu tướng Sulivông.

— Thiếu tướng Sulivông ra lệnh cho trung úy ?

— Vàng.

— Tôi có công việc quan trọng, không thể chờ được.

— Yêu cầu ông bà đợi trong 5 phút.

Mặc cho Quỳnh Loan gọi chuyện tên trung úy nhanh nhẹn, Văn Bình bắt chân chữ ngũ, phì phèo thuốc lá Salem. Điều thuốc quen thuộc đối với chàng trong lúc này quý hơn thang thuốc đại bổ. Chàng ung dung ngửa cổ nhả từng vòng khói trắng lên trần nhà quét vôi trắng xóa, như kẻ vô công rồi nghề.

Nhìn chân trần nhà, chàng quay ra nhìn tranh treo trên tường. Liếc chàng bằng đuôi mắt, Quỳnh Loan tỏ vẻ khó chịu. Nếu trong phòng không có ai, nàng đã nhảy bỏ lại, véo chàng đến tóe máu. Là người đàn bà bách chiến bách thắng, nàng không chịu nổi thái độ bình tĩnh đến ngạo nghễ của chàng.

Tuy viên trung úy dặn đợi 5 phút, hai người ngồi đợi đã gần nửa giờ. Sốt ruột, Quỳnh Loan than thở với Văn Bình :

— Hồng việc mất rồi.

Văn Bình thở dài :

— Đành vậy chứ sao.

Bộ mặt ưu tư của Quỳnh Loan bỗng đượm vẻ kinh ngạc. Nàng ngó chàng như đứa trẻ quan sát con sư tử trong vườn bách thú. Từ xưa đến nay, Văn Bình không phải là hạng người chủ bại. Trước ai chết gần kề, chàng vẫn tươi cười. Tại sao...

Nàng không kịp nghĩ thêm nữa. Cửa phòng mở rộng, hơi lạnh bên trong hắt ra mát rượi.

Thiếu tướng Sulivông ngồi sau cái bàn chữ

nhật bằng sắt sơn xanh, bên trên để 2 cái máy điện thoại và khẩu súng lục, hòng chìa ra cửa.

Y phục của Sulivông không khác lần sơ kiến với Văn Bình tại khách sạn Settha-Palace. Văn cái sơ mi chim cò rộng thùng thình, vắn lằn râu mép gọt tỉa dẽm dưa, tương phản với cái miệng mím chặt, như không bao giờ biết cười.

Thấy hai người vào, Sulivông không đứng dậy, mà chỉ giơ tay chỉ cái đi-văng kê sát tường. Văn Bình nghiêng đầu :

— Hân hạnh được gặp lại ông bạn buồn gõ bạch đàn.

Trong cuộc tiếp xúc đầu tiên, Văn Bình đợi lốt hoàng thân Sarikét, còn thiếu tướng Sulivông là lái buôn gõ bạch đàn. Đêm ấy, chàng khời hài, nhắc đến thú ăn chơi của Van Tuông, nên Sulivông nhếch mép cười nhỏ nhẹ. Tuy nhiên, nụ cười chỉ thoáng qua trên cặp môi mỏng rồi tắt ngúm. Đêm nay, Sulivông cũng cười, song là cái cười chưa đầy chết chóc :

— Không dám. Chiêu hoàng thân Sarikét.

Sulivông bật lửa châm thuốc hút, không quan tâm đến Quỳnh Loan mà nhào sắc nghiêng nước nghiêng thành đã làm đàn ông trên thế giới phải bồi hồi. Sulivông mơ màng nhìn khời thuốc màu lam quện tròn trong căn phòng đóng kín.

Văn Bình ngồi xuống đi-văng :

— Ông mời tôi đến đây làm gì ?

Sulivông đứng dậy, giọng nghiêm nghị :

— Ông làm rồi. Tôi không mời ông đến. Mà là

ông tự ý ông đến.

— Vậy, tôi xin phép ông được cáo từ.

Sulivông khoát tay :

— Muốn rồi, ông Văn Bình à. Muốn rồi, ông không thể tự do ra về nữa.

— Ông không có quyền giữ tôi.

— Thưa ông, tôi không có quyền giữ cô Quỳnh Loan vì trên giấy tờ cô Loan là nhân viên sứ quán được hưởng chế độ bất khả xâm phạm ngoại giao. Còn ông... ông phạm rất nhiều tội đối với luật pháp nước Lào.

— Tội gì?

— Thứ nhất, tội nhập cảnh lậu. Hồi chiều, ông đã rời thủ đô Vạn Tượng. Nửa đêm, ông bí mật trở lại. Riêng tội này đủ làm ông rũ tù. Thứ thật với ông, người khác nhập cảnh lậu chỉ bị phạt vạ, hoặc nặng lắm là nửa tháng tù. Riêng ông, tòa án sẽ phạt nặng hơn.

— Tại sao?

— Vì ông đã trái lời cam kết. Thái độ ngoan cố của ông làm chính phủ hoàng gia gặp rất nhiều khó khăn trong việc thương thuyết với Quốc tế Đặc vụ.

— Dầu sao tôi cũng là đồng minh của ông. Tôi lên đây, không phải để bảo vệ quyền lợi cho nước tôi.

— Đồng ý. Song chúng tôi đã khản khoản yêu cầu ông về Sài Gòn. Ông cố tình trở lên để phá chúng tôi. Sự cố mặt của ông đã đi ngược lại quyền lợi của chính phủ hoàng gia.

— Bây giờ, ông muốn gì?

—Ồ, tôi chẳng muốn gì cả. Vì mọi việc đã được hoàn tất. Chúng tôi đã thu hồi thùng độc dược trong tay Quốc tế Đặc vụ, sau khi thanh toán

số tiền 2 triệu đô la.

— Vâng, ông hãy để tôi tự do.

— Hà, hà, nội vụ không dễ dàng như ông tưởng đâu. Thứ thật là tôi rất muốn tha ông, nhưng còn Quốc tế Đặc vụ.

— Quốc tế Đặc vụ?

— Vâng. Sam Phoun đòi chính phủ hoàng gia bắt ông. Nhân danh hoàng thân Thủ tướng tôi phải cam kết với hắn. Nếu không, hắn từ chối không trả thùng độc dược.

— Bắt về tội nhập cảnh lậu không đi đến đâu, ông à. Nếu cần, chính phủ Sài Gòn sẽ công bố bức công điện của ông mời tôi lên Lào để hợp tác. Sự mang tiếng, chính phủ hoàng gia sẽ phải tha tôi.

Sulivông ném điều thuốc vào cái bình lớn pha lê đựng hoa :

— Ông quên rồi. Tội nhập cảnh lậu không đủ giữ ông trong tù một thời gian, thì chúng tôi còn tội khác. Chẳng hạn, tội giết người.

— Tôi không giết ai hết.

— Hừ, xác Simun còn nằm trong xe ông ngoài đường. Không lẽ ma quỷ đất Lào hiện lên, giết chết Simun. Ông Văn Bình ơi, Simun là võ sĩ nổi danh ở Vạn Tượng. Ngoài ông ra, không ai đo sức nổi với hắn. Chúng tôi đã nắm được bằng cứ cụ thể.

Văn Bình quay sang Quỳnh Loan :

— Thôi, em về đi.

Quỳnh Loan lắc đầu :

— Em không về.

Sulivông quay khẩu súng ru-lê trong tay :

— Có Loan không về là đúng. Lẽ nào có Loan

bỏ được ông có độc ở nơi đồng đất xứ người.

Quýnh Loan quát mắt :

— Tôi rất ghét dân ông hỗn xược.

Sulivông cúi đầu :

— Xin lỗi cô.

Văn Bình đứng dậy :

— Ngoài ra, tôi lại yêu cầu ông không được đụng chạm vào đời tư của người khác. Quýnh Loan vô tội. Nàng có quyền rời khỏi căn nhà này.

Giọng Sulivông trở nên gay gắt :

— Bao có quyền e không đúng. Vì cô Quýnh Loan cũng phạm tội giết người. Cô Loan đã giết nhân viên của tôi gần Công ty Dược Phẩm Thần Tiên .

Quýnh Loan đỡ người, dựa lưng vào ghế. Sulivông quả là một con cáo già tinh báo.

Văn Bình vẫn thản nhiên, nhưng không nghe Sulivông nói. Chàng rút thuốc ra hút :

— Té ra ông cho người theo sau chúng tôi .

Sulivông nhún vai :

— Dĩ nhiên. Vì đây là giang sơn của tôi. Ông đề phòng rất chu đáo, song ông còn quên Sulivông chu đáo hơn ông .

Đột nhiên Văn Bình nhắm mắt vút điếu Salem xuống đất :

— Tấn kịch hạ màn rồi. Tôi xin chào ông để về tòa đại sứ .

Sulivông nhếch mép cười nham hiểm :

— Vâng, ông sẽ được về sau khi trả lời với tòa án về tội hạ sát Simun .

— Ông không có bằng cớ.

— Hừ, để tôi trưng bằng cớ cho ông khỏi

thắc mắc. Trong phòng Simun, tôi đã sai gắn một cái khâu cầm nghe trộm (1). Là sĩ quan điệp báo lỗi lạc, hẳn ông đã biết rõ công dụng của dụng cụ điện tử tân tiến này. Tôi biết Simun là nhân viên của Quốc tế Đặc vụ từ lâu nên để tâm theo dõi. Nhờ khâu cầm nghe trộm, tôi đã ghi âm được cuộc đối thoại giữa ông và Simun. Tôi cũng theo dõi được cuộc đấu võ hào hứng giữa hai người dưới hầm. Ông khôn mà không ngoan. Simun là đệ tử của điệp thoại, ở đâu hẳn cũng đặt điệp thoại, vì vậy hẳn lọt vào cạm bẫy của tôi. Hai sĩ quan hữu thế cấp tá đã có mặt trong văn phòng tôi và nghe hết những lời ông nói với Simun. Giết người, ở nước nào cũng xử tử. Luật pháp Lào rất khoan hồng nên chỉ xử ông chung thân khổ sai mà thôi. Tuy nhiên. . .

Sulivông ngừng lại, rút thuốc lá, rồi tiếp :

— Tuy nhiên, tôi sẵn sàng xét lại số mạng của ông và của cô Quýnh Loan, nếu. . .

Quýnh Loan cướp lời :

— Nghĩa là thiếu tướng muốn điều đình ?

Sulivông lắc đầu :

— Danh từ điều đình của cô không đúng với thực trạng. Đứng ra, đây là sự khoan hồng của tôi đối với ông Văn Bình. Sự nhân nhượng của tôi đối với một cơ quan điệp báo bạn. Nếu tôi giao ông Văn Bình cho tòa án, không ai có thể cứu nổi. Vậy, tôi yêu cầu cô nghĩ lại.

Quýnh Loan nổi nóng :

— Ông đừng hồng tôi thuyết phục Văn Bình đầu hàng.

Sulivông xua tay :

(1) Xin đọc *Bạn Muốn Thành Gián Điệp* đã xuất bản.

— Có dùng danh từ quá nặng. Tôi dấu dấu bắt ông Văn Bình dấu hàng. Và lại, người ta chỉ bắt dịch dấu hàng. Dấu sao chúng ta là bạn.

Văn Bình cười nhạt :

← Vàng, chúng ta là bạn. Vậy thưa bạn, bạn đòi điều kiện gì ?

Sulivông cạo mình xuống ghế, giọng nhỏ nhẹ :

— Rất dễ dàng. Chỉ một phút xong.

Văn Bình chìa tay :

— Tôi bằng lòng. Ông đưa giấy ra cho tôi ký.

Lần đầu tiên, trên mặt thiếu tướng Sulivông, con cáo già điệp báo Lào quốc, hiện ra vẻ sững sốt. Quỳnh Loan cũng sững sốt không kém Sulivông. Nàng có cảm tưởng Văn Bình cố tình dẫn nàng vào mê hồn trận và bỏ nàng lạc lõng, không tìm ra lối thoát.

Giây phút sững sốt trôi qua, Sulivông lấy lại vẻ điềm đạm cố hữu. Rút trong túi ra mảnh giấy gập tư. Sulivông nói :

— Ông bạn Z.28 quả là một nhân vật phi thường. Tôi giao dịch với hàng trăm người, bạn có, dịch có, song chưa hề gặp người nào mưu dũng song toàn như ông bạn. Ông bạn đã đọc được tư tưởng của tôi. Vàng, tôi muốn ông bạn ký vào tờ giấy nhận tội. Nhận tội giết Simun. Phiên ông bạn đọc lại trước khi hạ bút. Kéo mai kia lại bảo tôi ép huộc.

Văn Bình vờ lấy cái bút chì nguyên tử trên bàn, sửa soạn ký. Quỳnh Loan cản lại :

— Anh đừng đọc lại.

Văn Bình lắc đầu :

— Đọc lại vô ích. Trong hoàn cảnh này, anh

phải chọn một trong 2 điều, ký hoặc không ký, thế thôi. Không ký, anh sẽ phải ra tòa về tội sát nhân. Thế anh ký.

— Thì anh ký cũng vậy. Mai kia, người tu sẽ dùng chữ ký để làm áp lực đối với anh.

Sulivông xen vào :

— Có đừng nghi oan cho tôi, tội nghiệp. Tôi không hề có ý định bắt chẹt. Phải có chữ ký của ông Văn Bình, tôi mới thuyết phục nổi Sam Phoun.

Văn Bình hỏi Sulivông :

— Hiện Sam Phoun ở đâu ?

— Theo thỏa ước, chính phủ hoàng gia cấp cho Sam Phoun một số thông hành ngoại giao đặc biệt. Giờ này có lẽ hắn đã rời khỏi Vạn Tượng. Song tôi có thể liên lạc với hắn bằng siêu tần số.

Văn Bình nói :

— Cảm ơn ông. Bây giờ tôi xin ký. Ông cũng là lãnh tụ điệp báo đại tài. Vì ông đã đoán trước tôi phải ký.

—Ồ, phen này tôi tạm thắng, và ông tạm thua. Lần sau đến lượt tôi tạm thua và ông tạm thắng. Nghề điệp báo thành công hoặc thất bại là thường.

Sulivông xô ghế, giọng trở nên ngọt ngào :

— Từ phút này, chúng ta hòa lại với nhau. Xin đề nghị uống mừng một chai sâm banh.

Sulivông bấm nút trên bàn giấy. Tường sau lưng nứt làm đôi, để lộ một tủ rượu bằng gỗ quý nổi vân tròn bóng loáng. Mở ra, Văn Bình thấy toàn rượu Pháp. Sulivông giải thích :

— Tôi còn một chai sâm banh 1953. Chắc ông bạn sẽ bằng lòng.

Văn Bình soi chai rượu dưới ánh đèn :

— Thật hân hạnh. Trong vòng 16 năm, từ 1943 đến 1958, chỉ có sâm banh cất năm 1953 là ngon nhất. Có lẽ ông phải mua mấy chục ngàn kíp một chai.

Sulivông nở nụ cười tươi như hoa (lần đầu tiên cười vui vẻ) :

— Ông là người sành rượu thật. Đúng vậy, sâm banh 1953 hiện nay đắt như vàng. Tôi phải nhờ bạn thân mua riêng bên Pháp. Tính theo tiền quan, giá tiền như ông vừa nói. Tôi để dành trong tủ từ một năm nay. Chả mấy khi có bạn quý.

Văn Bình mỉm cười, ý nhị :

— Ông đừng cho chúng tôi uống acônít thì khốn.

Acônít — phụ tử — là một trong những độc được đựng trong thùng kẽm vừa được Quốc tế Đặc vụ hoàn trả cho chánh phủ hoàng gia. Mặt Sulivông hơi tái — có lẽ vì giận dữ — rồi trở lại bình thân :

— Hừ, nếu đầu độc ông, tôi dùng nọc độc nhện đen, nguy hiểm hơn nhiều. Nhân viên trong Công ty Thần tiên thường gọi nó là Bà chúa Thuốc độc.

Quỳnh Loan xen vào :

— Lại nhỉ, sao không gọi là ông vua thuốc độc?

Sulivông giải thích :

— Vì thừa cô, giống nhện độc Latrodectus mactans này là nhện cái. Đặc điểm của nó là 8 chân, 8 mắt. Thuốc độc do nó tiết ra rất nguy hiểm. Con cái nguy hiểm hơn con đực. Hơn nữa, con cái lại chuyên ăn thịt con đực.

Văn Bình nâng ly sâm banh sủi bọt lên môi.

Trông cứ chỉ thân thiện của Văn Bình và Sulivông, không ai ngờ được họ có thể ăn tươi, nuốt sống nhau như chơi.

Chuông điện thoại reo nhẹ. Cầm lên nghe, Sulivông bỗng nhăn mặt. Rồi quay sang phía Văn Bình :

— Xin lỗi ông bạn. Tôi phải đi ngay. Nhân viên của tôi sẽ lái xe đưa ông bạn và cô Quỳnh Loan về sở quán Nam Việt.

Văn Bình đặt ly pha lê xuống bàn :

— Trừ phi ông muốn kiểm soát chặt chẽ, còn nếu chúng tôi được hoàn toàn tự do thì khỏi cần tai xế đưa về.

Sulivông giơ ngón tay lên trời, phân vua :

— Ô, ông được tự do, hoàn toàn tự do. Ông muốn đi đâu, muốn làm gì, tùy ý. Tuy nhiên, để 10 giờ Quốc tế Đặc vụ ám hại ông, tôi cho một vài nhân viên tin cậy bí mật theo sau. Cho đến ngày ông lên phi cơ. Mai có chuyện phi cơ sớm, ông và cô nên về là hơn.

Văn Bình cảm ơn một tiếng cộc lốc. Sulivông cho chàng hoàn toàn tự do song lại phải nhân viên rình mò từng giây, từng phút. Nhưng chàng đã quen với chế độ tổng bắt dặc dĩ này nên thân nhiên như không. Sulivông mở cửa cho Văn Bình và Quỳnh Loan ra ngoài. Văn Bình khen ngợi :

— Văn phòng của thiếu tướng được canh phòng nghiêm mật ghê. Về Sài Gòn, tôi sẽ bắt chước sáng kiến của thiếu tướng.

Sulivông phồng mũi :

— Đại tá quả nhũn nhặn. Giới đồng nghiệp quốc tế đều khét tiếng đại tá.

Lần đầu hai đối phương xưng hô với nhau theo cấp bậc. Quỳnh Loan nhưn vai cười thầm một mình. Nàng biết Văn Bình đã sắp sẵn kế hoạch đối phó nên không phát biểu ý kiến.

Lính gác bỗng sung chào. Ra khỏi cổng, Văn Bình lên tiếng :

— Chúng tôi có xe riêng. Nếu cần, xin thiếu tướng cho nhân viên lái xe theo sau.

Mặt Sulivông hơi cau :

— Vâng, tôi xin lãnh ý của đại tá. Tuy nhiên, tôi trân trọng nhắc lại rằng đại tá đừng hy vọng cho nhân viên của tôi gửi bụi. Văn Tựợng nhỏ như mũi soa hí mũi, nhân viên của tôi thuộc từng ngõ hẻm, từng căn nhà. Sau những chuyện dăng tặc, tôi không muốn gây thêm phiền lảm nữa.

— Thiếu tướng vừa hứa là chúng tôi muốn đi đầu tùy ý . . .

— Vâng. Đại tá được tự do trong địa phận Văn Tựợng.

Không bắt tay Sulivông, Văn Bình trèo lên xe. Chàng nhường vô lăng cho Quỳnh Loan. Xe hơi bon bon trên con đường heo hút. Chiếc Mercedes hộ tống lù lù theo sau. Quỳnh Loan hỏi chàng :

— Chúng mình đi đâu ?

Chàng đáp :

— Em về tòa đại sứ.

— Còn anh ?

— Đền khước rẽ, em cho anh nhảy xuống.

Văn Bình trèo ra bãng sau. Simun vào ngồi dựa lưng vào ghế, gương cặp mắt thao láo nhìn chàng. Trông hần, không ai dám bảo là người chết. Sulivông cố tình quên đi lễ Simun trên xe, không

sai nhân viên mang đi nơi khác.

Sực nhớ ra, Văn Bình lục túi xác chết. Trong bót phơi, ngoài giấy bạc và cạp cước, chàng tìm thấy nửa tờ đô la xé theo hình răng cưa. Đó là ám hiệu hèn lạc của Quốc tế Đặc vụ. Văn Bình cắt nửa tờ đô la vào túi. Chàng hơi giật mình khi thấy một tấm danh thiếp in chữ nổi bằng kim nhũ để tên một thương gia ở đường Khoun Bourom :

Tiao Saho

38 đường Khoun Bourom

Văn Tựợng.

Con số 38 như làn chớp xẹt trong tiềm thức Văn Bình. Tập hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ từ từ dền qua trí chàng, rõ ràng như cuộn phim trên màn ảnh đại vĩ tuyến . . .

. . . 38, con số 38 là ùng . . .

Trước khi tắt thở vì độc dược, thiếu tá Sim Leng đã nhắc đến hai tiếng ba, tám. . . Mita cũng trời trắng . . . ba, tám . . .

Văn Bình không quên được giây phút lâm chung của Simun dưới hầm vũ trường. Trước khi chết, hần muốn nói nhiều với chàng song lưỡi đã cứng lại. Luồng mắt lơ dờ của hần dán vào túi quần sau của chàng, nơi chàng bỏ ví tiền. Khi ấy, chàng không để ý. Giờ đây, chàng đã hiểu.

Quỳnh Loan lái xe vào một con đường tối om. Văn Bình nói vào tai nàng :

— Em phóng nhanh lên. Phóng hết tốc lực.

Quỳnh Loan đạp lúc ga-xăng. Văn Bình kiêng xác Simun đặt ngồi ngay ngắn bên nàng. Nàng nhần nhỏ :

— Trời ơi, em sợ lắm.

Văn Bình suýt phì cười. Tuy là điệp viên lỗi lạc, nàng vẫn là đàn bà. Đàn bà không sợ chết, song lại sợ kiến bò vào quần áo, sợ chuột lắt chạy qua phòng. Chàng an ủi :

— Hẳn phải ngồi gần em để đánh lừa nhân viên Phần gián của Sulivông.

Chàng gõ bóng đèn trên trần xe, vút qua cửa xuống đường. Lát nữa, chàng mở cửa, đèn xe sẽ không bật sáng. Phương pháp nhảy xe ở đường queo thường được điệp viên trên thế giới sử dụng mỗi khi bị rượt đuổi. Tuy nhiên, Văn Bình có hy vọng bịt mắt được bọn nhân viên của Sulivông thiếu kinh nghiệm quốc tế.

Kim đồng hồ tốc độ vượt qua con số 140. Xe hơi chồm lên như muốn lất ngã hai người qua cửa. Ngồi trước vô-lăng, Quỳnh Loan bình tĩnh nhìn con đường gồ ghề. Văn Bình nói lớn :

— Thêm ga nữa.

Quỳnh Loan đã tới tốc độ tối đa, 160 cây số một giờ. Đến ngã tư nàng thẳng lại. Bánh xe rít lên một tiếng kinh hồn. Văn Bình băng mình ra ngoài.

Đèn hậu hấp háy rồi biến mất. Quỳnh Loan tắt đèn, rẽ sang bên trái. Chiếc Mercedes đen sì vút tới.

Quỳnh Loan lái vào đường bờ đê dẫn tới khu Si-mương, nơi tọa lạc tòa đại sứ Việt nam. Nàng mở đèn, rồi giảm tốc độ. Tuy gió lạnh thổi phần phật, trán nàng vẫn ướt mồ hôi. Từ lâu, nàng chưa có dịp phóng trên 150 cây số một giờ. Ở độ nhanh kinh khủng này, một con muỗi bay qua mắt có thể đưa tay lái xuống ruộng.

Quỳnh Loan cười mỉm khi thấy đèn ngoài

công sứ quán sáng rực, và cửa sắt mở hé. Nhân viên an ninh của sứ quán đã tuân lệnh nàng. Nàng bốp kèn 3 lần liên tiếp. Một người đàn ông mặc kaki mở toang cửa. Nàng lái tuột vào.

Thế là xong !

Bây giờ đến lượt Văn Bình. Như đã quyết định từ trước, chàng sẽ liên lạc với nàng bằng vô tuyến. Chàng đi đâu, nàng không biết, song nàng có linh tính là chàng đang đánh ván bài chót đêm nay giữa những nguy hiểm chết người.

Toàn thân Quỳnh Loan đau như như bị đánh. Nàng dặn người gác khóa cổng, rồi thông thả trôi lên lầu. Đột nhiên, nàng cảm thấy lạnh. Nàng cảm thấy thêm uống một ly rượu, thứ huyết-ky đặc biệt mà chàng ham thích. Nàng thêm rượu không phải vì lạnh. Có lẽ vì nhớ đến Văn Bình.

Văn Bình nhòm dậy trên nền cỏ. Chiếc Mercedes của phần gián đã vút qua. Từ phút này, chàng có thể yên tâm hành động. Chàng vươn vai, hít khí trời trong trẻo và mát rượi gần sáng vào ngực. Đồng hồ tay chàng bị vỡ kính nên chàng không biết mấy giờ. Tuy nhiên, chàng đoán đã tới 2 giờ sáng. 2 giờ sáng là giờ thần tiên nhất của đàn ông và đàn bà yêu nhau.

Định mạng oái oăm đã đưa chàng trở lại khu Chợ mới, một góc trong các khu thanh lâu của Vạn Tượng ban đêm. Tiệm đấm bóp Sen Trắng đã đóng cửa kín mít. Thiếu Cơ, người đàn bà đấm đàng kỳ lạ, đã chết. Giờ này, Văn Bình thường vào tiệm đấm bóp, nằm dài trên ghế cho bàn tay phụ nữ